

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **O. T.**, narozený dne X.
státní příslušnost Ruská federace

zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2022, č. j. CPR-15194-3/ČJ-2022-930310-V249

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2022, č. j. CPR-15194-3/ČJ-2022-930310-V249 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 4. 2022, č. j. KRPA-124014-7/ČJ-2022-000022-50 (dále jen „prvostupňové

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žalobní body

2. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že se spoléhal na legalizaci pobytu ze strany Policie České republiky. Uvádí, že dne 5. 4. 2022 podal na základě tehdy dostupných informací zveřejněných na stránkách Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), prostřednictvím pošty žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území. Následně OAMP změnil svůj přístup a kontaktoval žalobce, aby si žádost podal osobně, neboť k podání je potřeba jeho osobní přítomnosti. Dne 6. 5. 2022 vydal OAMP žalobci potvrzení o podání žádosti. Dne 15. 4. 2022, kdy se žalobce dostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně, disponoval dokladem o odeslání žádosti a tento předložil společně se svým vyjádřením k důvodům žádosti.
3. Žalobce nesouhlasí s posouzením zásady non-refoulement žalovaným. Mezinárodní závazek non-refoulement má Česká republika (dále jen „ČR“) také vůči osobám, které se rozhodnou o mezinárodní ochranu z nejrůznějších důvodů nepožádat, ale pocházejí ze zemí, kde by jim potenciálně hrozila vážná újma. Těmto cizincům je umožněno pobývat na území ČR v režimu „strpění“ na základě víza uděleného podle § 33 zákona o pobytu cizinců, respektive si mohou o mezinárodní ochranu požádat dodatečně.
4. Žalobce namítal, že vycestováním z území ČR mu hrozí vážná újma v podobě nemožnosti učinit nové podání ze svého domovského státu. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2020, č. j. 57 A 91/2018-81. Tuto újmu vnímá jako nenahraditelnou a odkázal na usnesení Vlády ČR ze dne 30. 3. 2022, č. 76/2022 Sb.
5. Žalobce nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, že zásah do soukromého a rodinného života je zanedbatelný s ohledem na skutečnost, že jeho manželka pobývá na území v rámci dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, a mohou tedy realizovat svůj rodinný život mimo ČR. Manželka žalobce má pobytové oprávnění platné do roku 2024. V ČR si vytvořila vazby, které nejsou zanedbatelné, tyto vazby má i žalobce. Oba se po stránce sociální a pracovní integrovali do života v ČR. Pokud by nedošlo k napadení Ukrajiny ze strany Ruska, žalobce by svou situaci řešil běžným způsobem. Žalobce se v ČR nedopustil žádného trestného činu ani přestupku. Pochybení, ke kterému došlo v podobě neoznámení změny pracovní pozice a následné posouzení jeho nelegálního zaměstnávání, je předmětem odvolacího řízení v jiné věci.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti. Žalovaný se s žalobními námitkami neztotožňuje a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V rámci řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce a rovněž byla řádným způsobem zhodnocena přiměřenost rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

7. Pokud jde o žalobcovu upřesnění, že žádost o vízum strpění podal již 5. 4. 2022, avšak poštou namísto osobního podání, a z tohoto důvodu nelze hovořit o jeho „liknavém přístupu“, žalovaný připouští, že z uvedeného je zjevné, že se žalobce pokoušel svou situaci vyřešit již před vydáním rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie, přičemž však nedodržel zákonný postup, a řízení tak bylo zahájeno až dne 6. 5. 2022. Tato okolnost však není z hlediska posouzení přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie natolik důležitá, aby měla vliv na úvahy a závěry žalovaného o přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie.
8. Žalovaný i nadále trvá na tom, že žalobci skončilo pobytové oprávnění a nové nezískal, a není tak držitelem oprávnění k pobytu na území ČR, ani jiného státu Evropské unie, a rovněž jeho žádost o vízum za účelem strpění pobytu byla zamítnuta. Žalobce by tedy měl již z tohoto důvodu z území Evropské unie dobrovolně vycestovat. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, bylo mu vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce se dne 15. 4. 2022 dostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce měl výjezdní příkaz platný od 17. 2. 2022 do 14. 4. 2022.
10. V rámci podání vysvětlení dne 15. 4. 2022 žalobce uvedl, že z ČR nevycestoval kvůli manželce, která zde pobývá na základě zaměstnanecké karty. Zároveň podal žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu z důvodu válečného konfliktu mezi Ruskou federací a Ukrajinou. Žalobce nesouhlasí s válkou na Ukrajině a mohl by mít v Rusku problémy. Na území Ruska má žalobce rodiče. Do Ruska cestuje pravidelně dvakrát ročně. Žalobce uvedl, že se do Ruska nechce vrátit. Na otázku, zda mu v případě vyhoštění hrozí v domovské zemi nějaké útrapy, týrání, či stíhání policií, odpověděl záporně.
11. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, a to nejpozději 40 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně zohlednil, že žalobce se na území nacházel bez oprávnění k pobytu, přičemž se ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně a na území pobýval neoprávněně pouze po dobu jednoho dne. Shledal, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, a to z důvodu, že na území pracoval oprávněně na základě modré karty a na území ČR má manželku, která zde pobývá na základě zaměstnanecké karty. V rámci posouzení přiměřenosti dopadů správní orgán I. stupně shledal, že žalobce může vycestovat do domovského státu na krátkou dobu a po získání pobytového oprávnění se může na území ČR vrátit a legálně zde pracovat. Do Ruska s ním může odcestovat i jeho manželka. Žalobce není ve věku, kdy by se o sebe nedokázal postarat sám.
12. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Žalobce namítal, že je povinnost opustit území nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Namítal, že správní orgán byl povinen postupovat v souladu s principem non-refoulement, přičemž uvedl, že mu v případě nuceného návratu do Ruska hrozí vězení za jeho postoje vůči ruské politice. Své názory a informace o skutečné situaci v napadené Ukrajině několikrát sdílel prostřednictvím sociálních sítí a komunikoval v tomto smyslu i se svými rodiči. Vyhrážoval se proti postupu Ruska a jeho agresi na Ukrajině. S ohledem na aktuální situaci a postihy

hrozící občanům Ruska za projevení nesouhlasu s napadením Ukrajiny, to považuje za důvod, který mu brání ve vycestování do domovského státu, neboť toto považuje za skutečné nebezpečí pro jeho osobu ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

13. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovaný uvedl, že žalobce je bezdětný, zdravotní problémy neuváděl a v ČR má manželku, s níž manželství uzavřeli dne 8. 4. 2022, přičemž manželka má povolený dlouhodobý pobyt. Bližší dopady do vztahu s manželkou žalobce neuváděl. Manželka žalobce má povolený dlouhodobý pobyt, který je ze své povahy dočasný. Jedná se o občanku Ruska, nic tedy nebrání, aby svůj rodinný život případně realizovali společně na území domovského státu. Ve vztahu k námitce povinnosti non-refoulement žalovaný uvedl, že tato povinnost vyplývá s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, žalobce však nelze považovat za uprchlíka. Žalobce není vyhoštěn do země svého původu a je mu pouze uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie. Sám žalobce uvedl, že nezíská-li oprávnění k pobytu v ČR, vycestuje jinam, než do Ruska. V případě vycestování žalobce tak nemůže dojít k „nenapravitelné újmě“. Žalovaný zároveň nesouhlasil s tvrzením žalobce, že tento požádal o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu dne 5. 4. 2022, neboť z dostupných evidencí bylo zjištěno, že tak učinil až dne 6. 5. 2022. Bude-li žalobci uděleno vízum za účelem strpění pobytu, nebude muset z území vycestovat. Zároveň žalobce může vycestovat i jinam, než do Ruska. Žalovaný hodnotil obavy žalobce z postihu za vyjadřování nesouhlasu s postupem Ruska jako zcela obecné. Žalobce své aktivity nijak neupřesnil, a nelze tudíž ani ověřit, zda je toto tvrzení pravdivé. Komunikoval-li žalobce své názory se svými rodiči a obává-li se monitorování těchto komunikačních kanálů, tak má žalovaný za to, že mohl mít obavy i z důvodu negativních důsledků, které tato komunikace může představovat pro rodiče žalobce. Žalovaný konstatoval, že se mu tvrzení žalobce jeví jako účelové.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce v poskytnuté lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.*
16. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území*

a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

17. Žalobce v první řadě namítal, že o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území požádal již dne 5. 4. 2022. Žádost však podal poštou, a z toho důvodu bylo řízení ve věci zahájeno dne 6. 5. 2022, kdy žádost podal osobně. Městský soud neshledal, že by skutečnost podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území měla vliv na závěr žalovaného, že žalobce pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu. Podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území má vliv na oprávněnost pobytu cizince pouze v případě, pokud je žádost podána podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Jde o případy, kdy cizinec v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV, pokud je k tomu oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území. V takovém případě se za splnění podmínek stanovených v § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců považuje pobyt této osoby na území za pobyt na základě dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu. Z žaloby nevyplývá, a žalobcem uváděné skutečnosti nesvědčí o tom, že žalobce mohl žádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění podle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o a pobytu cizinců a splnit podmínky podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobcem uváděné skutečnosti nijak nenasvědčují tomu, že by mohl v dané době oprávněně podat žádost o udělení povolení k trvalému pobytu a následně o vízum podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Naopak, jím uváděné důvody, pro které o vízum žádal, tj. jeho obavy z návratu do Ruské federace, svědčí spíše o podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Na případy podání těchto žádostí se však nevztahuje fikce oprávnění k pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že ani z žádosti žalobce o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění nevyplývá, že by se jednalo o žádost o vízum podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a z informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území se výslovně podává, že žalobce žádal o vízum podle § 33 odst. 1 písm. a) tohoto zákona.
18. Zásadním pro shledání podmínek pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je: 1) neoprávněnost pobytu cizince na území, 2) cizinec není držitelem oprávnění k pobytu v jiném členském státě, 3) nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Samotná skutečnost, že se žalobce neúspěšně snažil o řešení své situace, přitom nemohla zpochybnit splnění prvních dvou skutečností, neboť žalobce na území ČR v danou chvíli pobýval neoprávněně a nebyl držitelem oprávnění k pobytu v jiném členském státě. Snaha žalobce o řešení své pobytové situace mohla být toliko zohledněna při posouzení otázky, zda byly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Z prvostupňového rozhodnutí přitom vyplývá, že aktivita žalobce (dostavení se na policii ihned v den po skončení platnosti jeho výjezdního příkazu) byla posouzena v jeho prospěch a díky jeho aktivnímu přístupu nedošlo k zahájení řízení o správním vyhoštění. Žalovaný však na základě podané žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území, které samo o sobě nemělo vliv na (ne)oprávněnost pobytu žalobce na území, neměl možnost upustit od vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území. Jak žalovaný uvedl ve svém vyjádření k žalobě, k upuštění od povinnosti žalobce opustit území členských států Evropské unie by mohlo dojít v případě, že by byla žádost žalobce úspěšná a bylo by mu uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu. Soud neshledal,

že by bylo rozhodující, zda žalobce podal žádost o vízum strpění dne 5. 4. 2022 nebo až dne 6. 5. 2022, a tudíž by bylo nadbytečné řešit otázku, zda byla na internetových stránkách Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, skutečně uvedena informace o možnosti požádat o vízum za účelem strpění prostřednictvím pošty. Důkazy související s touto otázkou soud pro nadbytečnost neprovedl.

19. Soud neshledal pochybení ani ve vztahu k posouzení možného porušení závazku non-refoulement. Žalovaný sice tuto povinnost nesprávně vyvozuje pouze ve vztahu k uprchlíkům, neboť výslovně je princip non-refoulement zakotven v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Povinnost státu dodržovat zásadu non-refoulement, tj. zásadu nenavrácení obsahuje též čl. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (tj. návratová směrnice). Jde přitom o zásadu zakotvenou také v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („*Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*“) a čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, dle něhož nikdo „*nesmí být vystěhován, vyhoštěn ani vydán do státu, v němž mu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*“.
20. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl ve svém rozsudku ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, že články 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je třeba pod úhlem mezinárodněprávní zásady non-refoulement vykládat tak, že „*stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila...*“. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 9. 2022, č. j. 6 Azs 342/2021-28, zásada non-refoulement se obdobně jako u správního vyhoštění uplatní i v případě rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
21. Také v případě žalobce má tedy ČR povinnost posoudit, zda žalobci v případě návratu do Ruské federace hrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení anebo trest. Přestože žalobce v rámci podání vysvětlení uváděl, že by vycestoval jinam, než do Ruska, jednalo se pouze o obecné tvrzení, z něhož nelze dovodit, že by žalobce skutečně měl možnost na území jiného než domovského státu vycestovat a získat zde takové povolení k pobytu, které by mu následně umožnilo požádat o příslušné povolení k pobytu za účelem společného soužití rodiny. Podle ustanovení čl. 3 odst. 3 návratové směrnice je „navrácením“ proces navrácení státního příslušníka třetí země, jako dobrovolné splnění povinnosti návratu nebo jako nucený návrat 1) do země jeho původu, nebo 2) do země tranzitu v souladu s dohodami o zpětném přebírání osob či jinými ujednáními uzavřenými na úrovni Společenství nebo dvoustranně, nebo 3) do jiné třetí země, do níž se dotčený státní příslušník třetí země dobrovolně rozhodne vrátit a jež ho přijme. Návratová směrnice tedy sice nevylučuje navrácení cizince do jiné země, než je země jeho původu. Pokud však v rámci řízení o povinnosti žalobce opustit území ČR nevyplynulo, že žalobce dobrovolně vycestuje do třetí země, která jej přijme, musely se správní orgány vypořádat s jeho obavami z návratu do Ruské federace.
22. Soud se však v rámci posouzení dodržení zásady nenavrácení ztotožňuje se závěry žalovaného, který obavy žalobce shledal zcela obecnými. Žalobce v rámci podání vysvětlení

na otázku, zda mu v domovské zemi hrozí nějaké útrapy, týrání, stíhání policií, odpověděl záporně. Zároveň uvedl, že požádal o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu, neboť nesouhlasí s válkou na Ukrajině a mohl by mít v Rusku z tohoto důvodu problémy. Ve svém odvolání uvedl, že svůj nesouhlas s napadením Ukrajiny několikrát sdílel prostřednictvím sociálních sítí do Ruska a komunikoval v tomto smyslu i se svými rodiči. Žalobce tato svá sdílení však nijak nedoložil a ani neuvedl, co mu v předložení těchto důkazů brání. Na základě sdělených skutečností, tj. že měl žalobce blíže neurčeným způsobem sdílet svůj nesouhlas s agresí Ruska na Ukrajině a měl tento nesouhlas zároveň komunikovat svým rodičům, nemohl žalovaný dospět k závěru, že žalobci hrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení anebo trest v Rusku a jeho vycestování do Ruska tedy není možné.

23. Žalobce z důvodu obdobných obav z postihu za své názory žádal i o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území ČR. Z žádosti o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění přitom vyplývá, že ani k této své žádosti nedoložil podklady, které by svědčily o jím tvrzeném sdílení názorů na agresi Ruska na Ukrajině.
24. Žalobce zároveň namítal, že mu vycestováním z území ČR hrozí vážná újma v podobě nemožnosti učinit nové podání ze svého domovského státu. V této souvislosti žalobce odkázal na usnesení Vlády ČR ze dne 30. 3. 2022, č. 76/2022 Sb. Městský soud neshledal, že by žalobce nemohl požádat o udělení dlouhodobého pobytu za účelem soužití se svou manželkou na území ČR. Přestože uvedeným usnesením bylo nařízeno zastavit přijímání žádostí o vízum a povolení k dlouhodobému a trvalému pobytu podávaných státními příslušníky Ruské federace, ve smyslu povinností ČR, které stanovuje směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny, nemohla ČR zamezit přijímání žádostí podle této směrnice. V souladu se závazky ČR, které vyplývají z práva Evropské unie, bylo následně nařízením vlády ze dne 22. 6. 2022, č. 200/2022 Sb., stanoveno několik výjimek, kdy nelze žádosti podané občany Ruské federace považovat za nepřijatelné. Podle § 2 odst. 1 písm. c) se výjimka vztahuje také na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území ČR. Žalobci tak nic nebrání v tom, aby po vycestování do Ruska požádal o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny.
25. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce ohledně nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie z důvodu pobytu jeho manželky na území ČR. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně neshledal, že by dočasný pobyt žalobce v domovském státě do získání oprávnění k dalšímu pobytu na území ČR představoval nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobce. Soud se s tímto závěrem správního orgánu ztotožňuje. Žalobce ve své výpovědi ani žalobě neuváděl, z jakého důvodu by několikaměsíční pobyt v zemi původu představoval nepřiměřený zásah do jeho rodinného života. Z jeho vyjádření nevyplývá, že by on či jeho manželka byli závislí na pomoci druhé osoby. Soud neshledal, že by žalobci něco bránilo ve vycestování do Ruské federace a podání žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Přestože řízení o této žádosti může podle § 169t odst. 6 písm. a) bod 6 zákona o pobytu cizinců trvat až 270 dnů ode dne podání žádosti, toto dočasné odloučení žalobce a jeho manželky nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejich rodinného života.
26. Soud nepřistoupil k doplnění dokazování oddacím listem a oznámením změny stavu, skutečnost, že se žalobce oženil, nebyla sporná, žalovaný z této verze vycházel, proto dokazování v tomto směru soudem by bylo nadbytečné. Oddací list je také součástí správního

spisu. Pro úplnost soud dodává, že manželku žalobce také vyrozuměl o možnosti uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, manželka tohoto práva nevyužila.

27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. dubna 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně